

**BISDOM
ROTTERDAM**

**Homilie bisschop Van den Hende
Eucharistieviering bij het afscheid van de broeders van Sint Jan, kapel Willibrordushuis,
Den Haag
Zondag 7 september 2025**

Wijsheid 9, 13-18b
Filemon 9b-10.12-17
Lucas 14, 25-33

Broeders en zusters hier in de kerk en op nog twee andere plaatsen in dit gebouw, we mogen samen de eucharistie vieren. Misschien een beetje op een ongebruikelijk tijdstip, maar omstreeks het derde uur heeft in de Schrift ook weer zo zijn eigen betekenis. Jezus stierf aan het kruis omstreeks het derde uur. Maar het was niet het einde, het was niet het begin van een doodlopende weg. Het was de weg naar de verrijzenis. En als wij vandaag op zondag, de dag van de verrijzenis, omstreeks het derde uur deze mis opdragen, mogen we weten: het is de weg van de Heer die een weg ten leven is. We vieren zijn kruisdood en verrijzenis. En heel bijzonder vandaag, nu in Rome Carlo Acutis heilig wordt verklaard. Hij noemde de eucharistie 'de snelweg naar de hemel'.

Als we vandaag deze eucharistie vieren, is het om het vertrek van de broeders van Sint Jan te markeren. Niet als een doodlopend spoor. Niet als een uit de hand gelopen experiment, maar in vertrouwen dat de Heer met ons verder gaat. En zoals u weet willen we ons ook echt inspannen om deze plaats als een kerkelijk huis te bewaren, waar gebeden wordt, waar de gemeenschapszin van de Heer leeft en waar ook anderen een open deur vinden als ze op zoek zijn naar God.

Je zou het evangelie van vandaag ook 'zuur' kunnen uitleggen. De Heer zegt: als je iets onderneemt moet je het eerst goed voorbereiden. Als je een toren bouwt moet je eerst een begroting hebben of je het wel kunt volbrengen. En als je oorlog voert moet je eerst kijken of je sterk genoeg bent, anders kun je beter maar meteen de vredesvoorwaarden vragen. Afgezien van het feit dat God überhaupt niet voor oorlog is, is het duidelijk dat we deze woorden niet zuur moeten verstaan. Je zou kunnen zeggen: waarom zijn we dan ooit aan dit experiment begonnen? Hebben we wel goed gekeken? Was het geen onmogelijk project? Was het geen onmogelijke weg en hebben ons niet goed voorbereid? Nee, wat de Heer wil zeggen is dat als wij leerling van Hem zijn, als wij in beweging komen in antwoord op zijn roepstem, dit altijd veel van ons vraagt. Zijn we daartoe bereid? En als de Heer veel van ons vraagt zijn we bereid Hem dat op onze beurt aan te bieden? In het besef dat zijn kruisdood, zijn levensoffer, door ons nooit overtroffen wordt.

Het is duidelijk dat de Heer niet wil zeggen dat je alles zelf moet berekenen. Het is niet als we maar een goede begroting hebben, dan komt het vanzelf goed. En als we maar een goed strategisch plan hebben dan hakken we de vijand sowieso in de pan. Nee, want dan zou het omgekeerde met ons gebeuren. Dan zouden we niet als leerling van de Heer bereid zijn offers te brengen en beseffen dat het ons veel mag kosten, maar dan zouden we denken: als wij het goed berekenen, als wij het goed organiseren dan gaat het vanzelf goed. Alsof wij God niet nodig zouden hebben.

Vandaag zijn we hier voor de heilige Eucharistie omdat we Christus centraal stellen. Hij is het centrum van ons leven, het centrum van onze Kerk en van alles wat wij doen en

ondernemen. En ook als de broeders vandaag terugkijken op hun apostolaat hier in Den Haag dan is dat niet op een mislukt project terugkijken. Maar het is een geschiedenis waarin zij vele harten voor de Heer hebben gewonnen en waarin zij veel harten bij elkaar hebben gebracht om te bouwen aan eenheid in verscheidenheid. En als wij de broeders loslaten dan betekent dat, dat we graag ook in deze eucharistie bidden om zegen. Dat hun dienstwerk, dat hun roeping in de wereldwijde Kerk verder mag gaan met opnieuw vruchten en opnieuw ook offers, met opnieuw plannen en ook uitdagingen.

Als Jezus zegt dat we moeten loslaten wat van ons is, dan zijn dat misschien op de eerste plaats onze verwachtingen, onze stoutste dromen, onze stille verlangens. Alsof die automatisch het Koninkrijk van God kunnen invullen. Alsof die automatisch staan voor waar de Heer voor staat. Soms moeten we ook loslaten wat we hebben gebouwd, in het besef dat de Heer grotere plannen heeft. En soms moeten we loslaten wat Hij in ons begonnen is omdat Hij ons een nieuwe richting geeft.

God in het centrum van ons leven is voor veel mensen in onze huidige tijd geen vanzelfsprekendheid. Hoezo God? Je bent toch een autonome persoon die zichzelf moet zien te redden? Je bent toch iemand die zelf zijn leven inricht. Hoezo God? En mensen die nog iets verder gaan zouden kunnen zeggen: God is alleen maar het product van uw eigen verlangens, alleen maar de optelsom van uw eigen bedenksels, het eindresultaat van uw eigen piekeren en plannen.

Maar de eerste lezing maakt ons duidelijk dat juist God zich aan ons bekendgemaakt heeft, dat Hij juist aan ons zijn wijsheid meedeelt. Al is het veel te groot voor ons om te vatten wie God is, heeft Hij ons zozeer liefgehad dat Hij zich aan ons bekend gemaakt heeft in het woord van zijn profeten, in de kracht van de Geest, heel bijzonder in zijn komst in deze wereld. Zozeer heeft God de wereld liefgehad dat Hij is mensgeworden, in alles aan ons gelijk geworden, behalve in de zonde.

Als wij vandaag deze eucharistie vieren is dat uit geloof dat de Heer in ons midden staat, dat Hij ons de weg wijst en ons centrum is. Maar dat vraagt ook dat wij ons hart openen voor Hem en steeds meer groeien in de roeping die Hij ons heeft toevertrouwd.

Vanmorgen was ik in een kerk toen men mij zei: Hoezo moet ik mijn naaste haten? Hoezo moet ik mijn vrienden haten? Maar het gaat niet om haten, het gaat niet om strijd, want dan zou God zeer ingenomen zijn met de huidige wereld... Het gaat erom, in bijbelse woorden, dat we ons niet vastklampen aan onze vrienden en familie, dat we ons niet vastklampen aan onze eigen ideeën, maar steeds weer weten: we beginnen bij God en we mogen samen op weg gaan in zijn genade.

Dat is belangrijk, broeders en zusters, om te weten dat we door de Heer geroepen zijn. We zijn niet het resultaat van onze eigen selectie. We zijn door de Heer bijeengebracht, die ook mensen bijeenbrengt die elkaar niet hadden uitgezocht, die ook mensen bijeenbrengt die niet altijd op dezelfde golflengte zitten, maar in de Heer hun bestemming vinden en hun thuis.

Paulus zit in de gevangenis. En als hij niet in de gevangenis zit is hij beklemd, omdat hij een grote opdracht heeft gekregen om het evangelie te verkondigen en een groot verlangen heeft gekregen om alle mensen van Gods verzoening te vertellen. Paulus nota bene die eerst een vervolger was van de christenen, die zelfs op een afstandje stond te kijken toen Stefanus werd gestenigd. Zelfs die Paulus mocht de vergeving van Christus ontvangen. Voor hem werd ook de verzoening van de Heer werkelijkheid. En het mooie is dat Paulus duidelijk maakt dat hoe verschillend wij ook zijn, in het volk van God zijn we op de eerste plaats Gods kinderen en Gods leerlingen. En dat maakt ook in het evangelie van vandaag

Onesimus, ook al is hij een slaaf, tot een medebroeder, tot een medeburger in het Rijk van God.

Mogen wij vandaag in dankbaarheid terugkijken, en ook God om zegen vragen voor dit huis en voor de broeders. We zijn in de Kerk met elkaar verbonden en het is de Heer die onze richting bepaalt, die vervulling geeft aan ons leven. En mogen we steeds opnieuw bij Hem beginnen en Hem vragen om het goede in ons te voltooien en zo om te vormen dat het vrucht draagt telkens weer, tot vreugde en tot vrede. Amen.